

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11Csp/263/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117222830
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8117222830.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobkyne: O. O., A.. X.X.XXXX, W. Š. X. XXX, zastúpená: JUDr. Ladislav Riedl, advokát, so sídlom Prešov, Konštantínova 6, p r o t i žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35792752, zastúpený: Advokátka kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, o vydanie bezdôvodného obohatenia takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 151,28 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne od 10.11.2017 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobkyňa m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou z 31.10.2017 domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 151,28 Eur s úrokmi z omeškania 5% ročne od druhého dňa po doručení žaloby žalovanému. Žalobu odôvodnila tým so žalovaným uzatvorila 26.3.2015 zmluvu o revolvingovom úvere, ktorou jej bol poskytnutý úver 1.500 Eur, reálne jej však bola vyplatená suma 1350 Eur, keďže úver bol ponížený o poplatok za poskytnutie úveru 150 Eur. V zmluve absentujú povinné údaje podľa § 9 ods. 2 písm. c/, f/, k/, l/ zákona č. 129/2010 Z.z., čo spôsobuje podľa § 11 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Poukázala aj na nesúlad výšky RPMN v návrhu a prijatí zmluvy, z čoho možno vyvodiť, že zmluva ani nebola uzavretá. Uplatnený nárok predstavuje rozdiel medzi úhradami žalobkyne z úverovej zmluvy vo výške 1501,28 Eur a poskytnutou sumou úveru 1350 Eur.

2. Žalovaný vzniesol námietku miestnej príslušnosti Okresného súdu Prešov, keďže podľa jeho názoru nejedná sa o spotrebiteľský spor, ale nárok podľa § 451 Občianskeho zákonníka a preto miestne príslušný je všeobecný súd žalovaného, teda Okresný súd Bratislava I.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, pretože podľa jeho názoru v zmluve o úvere nechýbali zákonné náležitosti. Ohľadom tvrdenej absencie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a poplatkov uviedol, že žiadny zákon nikdy nevyžadoval uvádzanie poradia zápočtu splátky na istinu, úrok a poplatky, ale vyžadoval výšku splátky, termín jej splatnosti a počet splátok a to všetko príslušná zmluva obsahovala. Tieto náležitosti boli uvedené v Oznamení veriteľa o schválení úveru a splátkovom kalendári, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva musí obsahovať rozpis splátky na istinu, úrok a poplatky, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku (§ 9 ods. 5 zákona č. 129/2010 Z.z.) by nemala žiadny význam. Zákonodarca by zbytočne konštruoval právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku, ak by tá už mala byť uvedená v zmluve. Napokon výklad § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. by mal byť v súlade so smernicou 2008/48/ES, ktorý prezentoval únijský súd v rozhodnutí C-42/2015. Tento záver podporuje aj novela zákona č. 129/2010

Z.z. schválená 12.10.2017, v ktorej sa § 2 ods. 2 písm. i/ v časti „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádza slovným spojením „frekvencia splátok“.

4. K termínu konečnej splatnosti úveru žalovaný poukázal na oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré je súčasťou zmluvy, čo vyplýva z článku 7 ods. 7.1 zmluvných dojednaní, k čomu dospel aj Krajský súd v Prešove v rozsudku 13Co/111/2014. V tomto oznámení sa uvádza deň splatnosti poslednej splátky a ten je uvedený aj v splátkovom kalendári. Napokon aj z rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/2015 vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí byť vyhotovená ako jediný dokument. Navyše v už spomínanej novele zákona 129/2010 Z.z. sa zo zákonného znenia § 9 ods. 2 písm. d/ vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“.

5. Pokiaľ ide o adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, tá bola uvedená v bode 12 ods. 12.1 zmluvných dojednaní, ktoré tvoria technickú súčasť zmluvy, s ktorou sa nachádzajú na jednom liste a to na rubovej strane zmluvy a aj z bodu 14 zmluvy vyplýva, že sú jej neoddeliteľnou súčasťou.

6. Žalovaný ďalej uviedol, že žiadny zákonný predpis neupravuje povinnosť veriteľa uvádzať predpoklady pre výpočet RPMN, tieto sa povinne uvádzajú iba vo formulári „Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere“ tvoriacom predzmluvnú fázu procesu uzatvorenia zmluvy.

7. Žalovaný napokon nesúhlasil s nesúladosť v otázke výšky RPMN. Údaj o RPMN nie je zmluvná podmienka a ani sa v zmysle žiadneho zákona dohodnúť nedá, ide o vypočítaný ukazovateľ. Poukázal na harmonizáciu v zmysle smernice 2008/48/ES a na článok 10 ods. 1 písm. g/, podľa ktorého zmluva o úvere má obsahovať údaj o RPMN vypočítaný v čase uzavretia, teda nejde o údaj dohadovaný stranami. Rozdiel medzi predpokladanou RPMN v žiadosti o úver a presnou RPMN schváleného úveru vyplýva z toho, že RPMN schváleného úveru je možné určiť až po jeho schválení.

8. Žalobkyňa v replike na vyjadrenie žalovaného poukázala na to, že má postavenie spotrebiteľky a v tejto súvislosti citovala odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu SR 4Obdo 45/2012 zo dňa 24.6.2013. Uviedla, že oznámenie o schválení úveru nemôže byť súčasťou zmluvy o revolvingovom úvere, keďže bolo vyhotovené až po podpise zmluvy. Poukázala tiež na to, že Súdny dvor EÚ nevykladá normy vnútroštátneho práva. Zotrvala na názore o nutnosti členenia splátky na istinu, úrok a poplatky, čo uviedol aj Krajský súd v Prešove v rozsudku 3Co/14/2016 zo dňa 6.9.2016. Trvala tiež na tom, že konečná splatnosť úveru má byť určená dátumovo a že v zmluve absentuje dohoda o RPMN ako to uzavrel aj Krajský súd v Prešove v rozsudku 3Co/66/2016 zo dňa 4.10.2016.

9. Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa XX.X.XXXX, zmluvnými dojednaniami, dohodou o poskytovaní služieb zo dňa XX.X.XXXX, prehľadom o úhradách žalobkyne a zistil tento skutkový stav:

10. Dňa XX.X.XXXX uzavreli strany formulárovú zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a to tým spôsobom, že dňa XX.X.XXXX najprv žalobkyňa podpísala príslušný formulár s vyplnením údajov pod bodom 5 „údaje o požadovanom spotrebiteľskom úvere“, ktorý obsahoval tieto náležitosti: poskytnutá čiastka úveru - 1500 Eur, predpokladaná mesačná splátka spolu s platbou podľa dohody o poskytovaní služieb ak bude uzavretá - 87,24 Eur, splatnosť úveru - 36 splátok, mesačná splátka vrátane úrokov - 53,08 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť - 2.060,88 Eur, predpokladaná RPMN - 27,03%, ročná úroková sadzba 17,77%, priemerná RPMN 34,42%, poplatok za poskytnutie úveru - 150 Eur.

11. Žalovaný ako veriteľ formulár zmluvy podpísal až neskôr a to XX.X.XXXX, pričom vyplnil údaje uvedené pod bodom 6 „údaje o schválenom revolvingovom úvere“, ktorý obsahoval totožné údaje spotrebiteľského úveru ako v bode 5 okrem RPMN, ktorá je v tejto časti uvedená vo výške 36,65%.

12. V bode 14 zmluvy sa uvádza, že jej neoddeliteľnou súčasťou sú Zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere a že strany si ich prečítali, obsahu porozumeli a ako dôkaz pripojili svoje podpisy. Súd však dodáva, že nie pravdou, aby boli technickou súčasťou zmluvy, pretože sa nachádzajú na samostatnej listine.

13. V spomínaných zmluvných dojednaniach pod bodom 7 sú vymenované prílohy ako súčasť zmluvy o revolvingovom úvere a medzi nimi aj oznámenie veriteľa o schválení úveru. Splátkový kalendár sa však neuvádza.

14. Napriek tomu, že žalovaný vo svojom vyjadrení spomínal aj oznámenie veriteľa o schválení úveru, ktoré má tvoriť súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, toto oznámenie súdu nepredložil.

15. Žalobkyni vykonával jej zamestnávateľ zrážky zo mzdy za účelom splácania predmetného úveru od júna 2015 a podľa jeho potvrdenia celkovo jej vykonal zrážky zo mzdy vo výške 1.413,68 Eur do septembra 2017. Žalobkyňa pripojila aj potvrdenie o úhrade sumy 87,60 Eur na účet žalobcu dňa XX.X.XXXX, o čom doložila potvrdenie ČSOB a.s. Celkovo mu teda zaplatila sumu 1.501,28 Eur, pričom žalovaný toto skutkové tvrdenie žalobkyne v žalobe nenamietal. Platí preto fikcia o jeho nespornosti v zmysle § 151 ods. 1 CSP.

16. Zmluvu o revolvingovom úvere uzavretú medzi stranami je potrebné posúdiť predovšetkým podľa špeciálneho právneho predpisu, ktorým je zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a to podľa znenia účinného v čase uzavretia zmluvy, teda v znení účinnom od 1.1.2015 do 31.3.2015.

17. Podľa § 1 ods. 2 citovaného zákona spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci, poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

18. Podľa § 2 písm. a/ citovaného zákona spotrebiteľom sa rozumie fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

19. Podľa § 2 písm. b/ citovaného zákona veriteľom sa rozumie fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

20. Podľa § 2 písm. d/ citovaného zákona zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

21. Podľa § 9 ods. 1 vety prvej citovaného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu.

22. Obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú vymenované v § 9 ods. 2 citovaného zákona. Medzi nimi pod písm. c/ je uvedená adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

Pod písm. f/ doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

Pod písm. j/ ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

Pod písm. k/ výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

23. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/.

24. Súd nezdieľa názor žalobkyne o absencii údaju v zmysle § 9 ods. 2 písm. c/ citovaného zákona. Zastáva totiž názor, že tento údaj sa vzťahuje na spotrebiteľský úver súvisiaci s kúpou tovaru, čo vyplýva z gramatického a logického výkladu (formulácia „predávajúci“ a „reklamácia“), ale aj logického výkladu. Pri bežnom spotrebiteľskom úvere je adresa dodávateľa známa ako druhého účastníka zmluvného vzťahu, takže logicky táto náležitosť je potrebná len pri tých zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktoré

naväzujú na kúpnu zmluvu, kde predávajúcim býva iný subjekt ako je veriteľ, čo však rozhodne nie je tento prípad.

25. Súd však súhlasí s tvrdením žalobkyne o chýbajúcich povinných náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/, j/ a k/ zákona č. 129/2010 Z.z. aj keď nie úplne z dôvodov, ktoré uviedla.

26. Povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. musia byť uvedené v zmluve, čo znamená, že musia byť výsledkom zmluvného konsenzu oboch jej účastníkov a to odhliadnuc od toho, že zmluva nemusí tvoriť jeden dokument, ale pokiaľ niektoré náležitosti zmluvy boli uvedené v tzv. oznámení veriteľa o schválení úveru, ktoré však nebolo podpísané žalobkyňou a na ktoré písomne nereagovala akceptáciou tohto návrhu, pričom v zmluve ani nie je odkaz na spomínané oznámenie ako súčasť zmluvy, nie je možné prijať záver, že zákonná požiadavka obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predstavujúca či už splatnosť mesačnej splátky alebo termín konečnej splatnosti úveru bola zachovaná spomínaným oznámením. Písomná forma zmluvy vrátane spomínaných povinných zákonných náležitostí musí byť dodržaná aj v procese kontraktácie týchto jednotlivých náležitostí zmluvy. V samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je ani zmienka o splatnosti mesačnej splátky a o termíne konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ tieto náležitosti žalovaný uviedol v ďalšom dokumente, teda v spomínanom oznámení, bolo potrebné, aby žalobkyňa tento nový návrh žalovaného ohľadom týchto náležitostí písomne akceptovala. Musí byť totiž dodržaný proces uzatvárania zmlúv podľa § 43 a násl. Občianskeho zákonníka.

27. Podľa § 43a ods. 1 prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len „návrh“), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

28. Podľa § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu.

29. Podľa § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

30. Podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy.

31. Podľa § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka pre uzavretie zmluvy písomnou formou stačí, ak dôjde k písomnému návrhu a k jeho písomnému prijatiu. Ak ide o zmluvu o prevode nehnuteľnosti, musia byť prejavy účastníkov na tej istej listine.

32. Podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou; ak právny úkon robia viaceré osoby, nemusia byť ich podpisy na tej istej listine, ibaže právny predpis ustanovuje inak. Podpis sa môže nahradiť mechanickými prostriedkami v prípadoch, keď je to obvyklé.

33. Nepochybne v zmluve zo dňa 26.3.2015 nie je uvedený termín splatnosti splátky a ani termín konečnej splatnosti úveru a doba trvania zmluvy a aj keď žalovaný tvrdil, že tieto náležitosti sú uvedené v už spomínanej listine Oznámenie veriteľa o schválení úveru, túto listinu súdu nepredložil. Navyše súdu z jeho činnosti z obdobných sporov je známe, že na tejto listine chýba podpis dlžníka a uvedené oznámenie sa vypracovalo v deň, kedy veriteľ podpísal zmluvu, t.j. v danom prípade 26.3.2015. Aj v takomto prípade teda chýba písomná akceptácia žalobkyne vo vzťahu k termínu splatnosti splátky a termínu konečnej splatnosti úveru a preto nedošlo k písomnej dohode strán o týchto náležitostiach zmluvy.

34. Súd zdôrazňuje, že vychádzajúc z formulácie „termín konečnej splatnosti úveru“ je nepochybné, že tento termín musí byť určený dátumovo (minimálne mesiacom a rokom, pokiaľ by bola jasne v zmluve uvedená splatnosť mesačnej splátky). Nemožno termín splatnosti nahrádzať matematickým výpočtom

jednotlivých splátok. Napokon je to zrejme aj zo skutočností, že zákonodarca počet splátok stanovil pri ďalšej povinnej náležitosti zmluvy uvedenej v § 9 ods. 2 písm. k/ a preto nemohol mať na mysli počet splátok aj pri náležitosti predstavujúcej termín konečnej splatnosti úveru. Spotrebiteľ totiž musí mať jasno už pri uzatvorení zmluvy akú dlhú dobu a do kedy má úver splácať, pretože práve to je účelom citovaného zákonného ustanovenia.

35. Pokiaľ žalovaný argumentoval rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 súd súhlasí s tým, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí byť obsiahnutá v jednom dokumente, ale s poukazom na odôvodnenie tohto rozsudku poukazuje na to, že v zmluve by musel byť jasný odkaz na konkrétny dokument, ktorý by navyše musel byť odovzdaný žalobkyni ako spotrebiteľke ešte pred uzavretím zmluvy, čo v prípade spomínaného oznámenia veriteľa nepochybne nebolo a ani nemohlo byť (z časového hľadiska) naplnené.

36. Podobne súd dospel k záveru o chýbajúcom zmluvnom konsenze ohľadom ďalšej povinnej náležitosti zmluvy a to výšky RPMN. Je nepochybné, že ide o údaj, ktorý sa vypočítava podľa príslušného vzorca nachádzajúceho sa v prílohe zákona č. 129/2010 Z.z., ale nič to nemení na tom, že tento údaj je obligatórnou náležitosťou zmluvy a teda aj vo vzťahu k nej sa musí dosiahnuť zmluvný konsenzus podľa pravidiel už spomínanej kontraktácie. V žiadosti o úver žalobkyňa uviedla určitú výšku RPMN a keďže v reakcii žalovaného na tento jej návrh na uzavretie zmluvy bola iná výška RPMN, s poukazom na § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka bolo potrebné, aby tento návrh písomne akceptovala aj žalobkyňa, k čomu však nedošlo. Navyše tak, ako to jasne vyplýva či už zo zákona č. 129/2010 Z.z. (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/210 Z.z.), ale aj smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (článok 10 ods. 2 písm. g/) nepostačuje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť len výšku RPMN, ale musia sa uviesť aj predpoklady, ktoré boli použité pre jej výpočet. Tie musia byť uvedené v zmluve a rozhodne nepostačuje, ak sú v Európskych štandardných informáciách, ktoré boli vypracované ešte v predzmluvnom procese. Názor žalovaného o tom, že žiadny zákonný predpis neukladá túto povinnosť je teda nesprávny.

37. Súd však súhlasí s názorom žalovaného o tom, že nie je nutné členenie splátky na istinu, úrok a poplatky. Ak by zákonodarca mal túto snahu, nepochybne by sporné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. naformuloval tak, aby bolo z neho zjavné, že v zmluve musí byť osobitne uvedená splátka istiny, osobitne splátka úrokov a osobitne splátka poplatkov. Z formulácie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva to, že dohodnutá mesačná splátka zahŕňa všetky spomínané zložky. Súd súhlasí s názorom žalovaného, že je nelogické, že ak by zákonodarca mal zámer dosiahnuť členenie splátky na istinu, úrok a poplatky, že by zároveň uviedol v § 9 ods. 5 citovaného zákona aj amortizačnú tabuľku, ktorá spomínané členenie obsahuje a ktorú je povinný dodávateľ predložiť spotrebiteľovi na základe jeho žiadosti.

38. Rozhodujúca pre vyhodnotenie spornej otázky je však už spomínaná smernica 2008/48/ES, ktorá v článku 22 upravuje úplnú harmonizáciu a záväzný charakter, predovšetkým pokiaľ ide o náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Znamená, že členské štáty EÚ nie sú oprávnené vo svojej vnútroštátnej právnej úprave zahrnúť iné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, než sú uvedené v článku 10 ods. 2 smernice. Úplná harmonizácia v tejto oblasti je potrebná na to, aby sa všetkým spotrebiteľom v EÚ poskytla rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov.

39. V článku 10 ods. 2 citovanej smernice sa uvádza, čo má obsahovať zmluva o úvere. Pod písm. h/ je uvedená výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

40. V citovanom článku sa teda vôbec neuvádza splátka istiny, úrokov a poplatkov, ale je použitý len termín „splátka“. Preto ani právny poriadok Slovenskej republiky nemôže túto zmluvnú náležitosť modifikovať tak, aby veriteľ bol povinný do zmluvy uvádzať členenie splátky na istinu, úrok a poplatky. Bolo by to v rozpore so spomínanou smernicou s poukazom na článok 22 ods. 1. Aj keď je potrebné uviesť, že citovaná smernica nemá tzv. horizontálny priamy účinok a teda nemôže priamo zakladať práva a povinnosti jednotlivcom, je potrebné z nej vychádzať práve za účelom výkladu diskutabilného ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ tak, aby výklad bol v súlade s touto smernicou. Preto je potrebné dospieť

eurokomfortným výkladom k záveru, že citovaná právna norma neupravuje nutnosť rozpisu splátky na istinu, úrok a poplatky.

41. Napokon odpoveď na túto otázku poskytol Súdny dvor EÚ vo svojom rozsudku C-42/15 z 9.11.2016, ktorým rozhodol o návrhu Okresného súdu Dunajská streda na prejudiciálne konanie, ktoré súviselo s konaním vedenom na spomínanom súde vo veci spoločnosti Home Credit Slovakia a.s. proti Kláre Bíroovej, keď na otázku spomínaného súdu, či článok 10 ods. 2 písm. i/ v spojení s písm. h/ smernice 2008/48/ES sa má vykladať tak, že zmluva o úvere nemusí v čase uzavretia obsahovať presné určenie aká časť jednotlivkej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky, Súdny dvor uviedol, že daný článok sa má vykladať tak, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia podľa európskeho súdu bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. V odôvodnení rozhodnutia Súdny dvor uviedol, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky podľa článku 10 ods. 2 písm. i/ a článku 10 ods. 3 smernice.

42. V tejto súvislosti súd potrebuje zdôrazniť, že si je vedomý toho, že citovaná smernica 2008/48/ES nemá priamy účinok, ale práve pri výkladových problémoch jednotlivých ustanovení nášho právneho poriadku je potrebné z nej vychádzať a použiť tzv. eurokomfortný výklad. Toho sa totiž často dožadujú v súdnych sporoch spotrebiteľa, ale tento výklad je potrebné použiť nielen v tých prípadoch, ak je to na prospech spotrebiteľa, ale aj opačne. To je aj prípad vyhodnotenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., takže využitie spomínaný eurokomfortný výklad v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je potrebné splátku úveru rozlíšiť na splátku istinu, úrokov a poplatkov. Napokon tento záver vyplýva aj z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C 555/07.

43. Súd rozhodne nesúhlasí s názorom, podľa ktorého pre vnútroštátny súd nie sú relevantné a záväzné závery rozhodnutí Súdneho dvora EÚ. Uvedené rozsudky je nutné aplikovať pri spomínanom eurokomfortnom výklade vnútroštátneho práva, ktoré sa musí vykladať v súlade s právom Únie čo vyplýva zo systému Zmluvy o fungovaní EÚ. Vnútroštátny súd má povinnosť zabezpečiť plnú účinnosť práva Únie pri rozhodovaní sporu. Pri zabezpečení práva Únie vnútroštátny súd nemôže dokonca uplatniť ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré by boli v rozpore s právom Únie (napr. rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-555/07, body 48, 51).

44. Pre súd prvej inštancie je neakceptovateľné, ak rozsudky európskeho súdu by sa mali aplikovať len vtedy ak sú na prospech spotrebiteľa (napr. rozsudok C-473/00 „Cofidis“) a už nie opačne. Súd poukazuje aj na ďalší rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-453/00 z 13.1.2004 a z neho najmä na body 20 a 27. Podľa nich vnútroštátne orgány, teda aj súdy, sú povinné prihliadať k výkladu práva spoločenstva, ku ktorému dospel Súdny dvor. Podobne možno citovať aj rozsudok Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-397/01 až C-403/01 (B.Pfeiffer a spol.) a z neho body 110, 111, 113 a 114: „z konštantnej judikatúry založenej rozhodnutím Súdneho dvora z 10.4.1984 vo veci 14/83 Von Colson a Kamann vyplýva, že povinnosť členských štátov dosiahnuť cieľ ustanovený smernicou, pričom v zmysle článku 10 ZES štáty musia prijať všetky všeobecné alebo osobitné opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie výkonu tejto povinnosti, sa týka všetkých orgánov členských štátov vrátane súdnych orgánov v rámci ich právomoci. Je úlohou národných súdov zabezpečovať pre jednotlivcov právnu ochranu vyplývajúcu im z ustanovení komunitárneho práva a zaručovať plnú účinnosť týchto ustanovení. Národný súd aplikujúci vnútroštátne právo a najmä tie ustanovenia, ktoré boli prijaté špeciálne na účely splnenia požiadaviek smernice, je povinný v súlade s článkom 249 ods. 3 ZES v čo možno najväčšej možnej miere vykladať vnútroštátne právo v zmysle textu a účelu smernice, aby dosiahol výsledok ustanovený smernicou. Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s komunitárnym právom je inherentná systému, ktorý vytvára Zmluva o založení ES, pretože umožňuje národnému súdu pri riešení sporov zabezpečiť v rámci svojich právomocí plnú účinnosť komunitárneho práva (rozhodnutie z 15.5.2003 vo veci C-160/01)“.

45. Napokon k totožnému záveru o nutnosti eurokomfortného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch dospel aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí 3Cdo 147/2017 zo dňa 22.2.2018. Toto rozhodnutie by mali rešpektovať súdy nižšieho stupňa vzhľadom na zachovanie princípu právnej istoty ako základného princípu právneho štátu s poukazom na článok 2 ods. 2 CSP.

46. Vzhľadom na záver o chýbajúcich povinných náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f/, j/, k/ zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový podľa § 11 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona. Žalobkyňa by teda mala žalovanému vrátiť len sumu reálne poskytnutých finančných prostriedkov t.j. sumu 1350 Eur, keďže je nesporné, že žalovaný vyplatil žalobkyni len túto sumu po započítaní poplatku 150 Eur do sumy úveru 1.500 Eur, hoci na tento poplatok nemal nárok. Žalobkyňa zaplatila žalovanému 1501,28 Eur, teda o 151,28 Eur viac. Uvedená suma preto predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného plnením žalobkyne bez právneho dôvodu.

47. Nárok žalobkyne bol posúdený podľa § 451 a násl. Občianskeho zákonníka.

48. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

49. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

50. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

51. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

52. S poukazom na vyššie uvedené dôvody súd vyhovel žalobe o zaplatenie 151,28 Eur, ako aj úrokov z omeškania odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému.

53. Úroky z omeškania boli priznané podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

54. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka veta prvá, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

55. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

56. Podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.2.2013, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

57. Námietku miestnej príslušnosti tunajšieho súdu súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Nepochybne totiž žalobkyňa má postavenie spotrebiteľky, pričom základom sporu je posúdenie spotrebiteľskej zmluvy, konkrétne zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Daný spor je spotrebiteľský spor s poukazom na § 290 CSP, podľa ktorého spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. V tomto prípade bolo potrebné aplikovať § 19 písm. d/ CSP o osobitnej miestnej príslušnosti, v zmysle ktorého na konanie je miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor. Žalobkyňa býva v obvode tunajšieho súdu a preto je miestne príslušným súdom na prejednanie jej žaloby Okresný súd Prešov.

58. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa mala vo veci plný úspech a preto súd jej priznal nárok na plnú náhradu trov konania.

59. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.